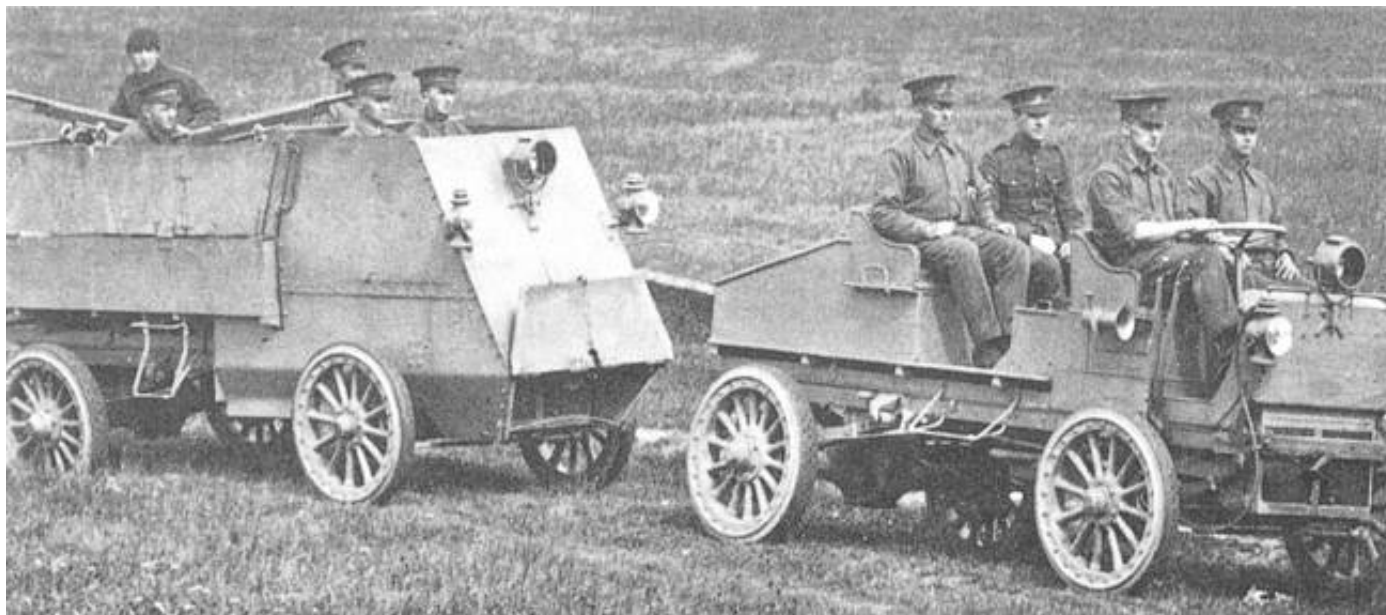

The Canadian Motor Machine Gun Brigade, Del 1

Indledning

En af de mere usædvanlige enheder i den canadiske hær under Første Verdenskrig var The Canadian Motor Machine Gun Brigade. Denne enhed var den første fuldt motoriserede enhed i den "engelske" hær.

The Canadian Automobile Machine Gun Brigade, Ottawa, 1914.

Fra Kilde 1.

Canadian Automobile Machine Gun Brigade No. 1

Baggrunden for oprettelsen var et tilbud fra 15 velhavende forretningsmænd, som den 20. august 1914 tilbød den canadiske hær at betale for opstilling og udrustning af bl.a. en fuldt motoriseret maskingeværenhed, med maskingeværer monteret i pansrede køretøjer. Forsvarsminister Sam Hughes tog med glæde imod tilbuddet og afdelingen blev oprettet den 9. september 1914 under navnet Canadian Automobile Machine Gun Brigade No. 1.

Som sin første chef fik enheden den franske officer, Raymond Brutinel, der var emigreret til Canada. Brutinel fik rang af major og snart efter var enheden opstillet - med 9 officerer samt 114 underofficerer og menige. Det motoriserede element, som bestod af 8 pansrede vogne [1](#)) samt 6 forsyningslastvogne og 4 personvogne, var lidt vanskeligere at fremskaffe.

Colt kaliber .303 luftkølet maskingevær.

Fra Kilde 1.

Major Brutinel forestod indkøbet og udrustningen af det rullende materiel og maskingeværene i USA. Der blev indkøbt 20 luftkølede maskingeværer af typen Colt kaliber .303, to til hver panservogn og 4 i reserve.

Det var i 1914 ikke muligt at tilvejebringe Vickers maskingeværer til de mange nyopstillede canadiske enheder; kun enheder af den lille regulære del af hæren, f.eks. The Royal Canadian Regiment, var udrustet med Vickers maskingeværer.

Indkøbet af de amerikanske Colt maskingeværer var således en nødvendig nødløsning. Geværene var dog af den engelske standardkaliber.

Afdelingen blev opstillet og fik sin første uddannelse i Valcartier lejren, nær Montreal, hvorfra den blev sendt til England 29. september 1914 forud for det første kontingent af Det canadiske Ekspeditionskorps, der afsejlede 3. oktober 1914.

Raymond Brutinel

Raymond Brutinel (6.3.1882 - 21.9.1964) emigrerede til Canada i 1905, hvor han slog sig ned i Edmonton, Alberta. Som ingeniør, geolog og mineralog var han involveret i anlæg af jernbanelinjer af det vestlige Canada; han havde åbenbart også en heldig hånd med hensyn til pengeanbringelser og var således også millionær. Han ville måske have benævnt sig selv som entreprenør (i bredeste forstand), men historikere benævner ofte Brutinel som "eventyrer".

Formelt set var han stadig kaptajn af reserven i Frankrig og havde planer om at vende tilbage til Frankrig ved krigens udbrud, men han blev overtalt til at melde sig den canadiske hær, hvor han fik rang af major. De 15 pengemænd, der finansierede opstillingen af maskingeværenheden stillede CAD 150.000 til rådighed for projektet.

På det militære område fulgte han med udviklingen i udviklingen af maskingeværet og dets anvendelse, og han var meget fremsynet på dette område.

Raymond Brutinel, her som oberstløjtnant, fotograferet sammen med franske officerer. Fra Kilde 9.

Han var bl.a. tilhænger af de synspunkter i tiden, der holdt på, at maskingeværenheder burde udgøre en særlig våbenart, en slags mellemting mellem infanteri og artilleri.

Brutinel blev i 1917 chef for The Canadian Machine Gun Corps, der blev oprettet 16. april 1917, og beklædte samtidig posten som korpsmaskingeværofficer ved Det canadiske Korps.

Efter krigen fungerede han som militærhistoriker ved Hærstaben, men vendte i 1920 - af personlige årsager - tilbage til Frankrig.

Mellemspil i England

I England viste man ikke rigtig, hvad man skulle stille op med denne enhed, som ikke passede ind i nogen kendt organisationsplan. Såvel Lord Kitchener som øvrige højtstående engelske officerer så dog med nogen interesse på denne forsøgsenhed, men kunne ikke umiddelbart finde anden anvendelse for den, end at knytte den til en af de rytterenheder (South Eastern Mounted Brigade), der havde opgaver i forsvaret af England.

Den 4. februar 1915 blev afdelingen inspiceret af Kong Georg V på Salisbury Sletten.

En anekdote - gengivet i Kilde 3 - giver et lille indblik i enhedens improviserede tilværelse. Der forelå intet officielt eksercerreglement, så major Brutinel havde selv udarbejdet et regulativ, hvorefter personellet i al væsentlighed blev opstillet foran køretøjerne. Der var et antal soldater "i overskud" og - sandsynligvis for ikke at snyde dem for en parade for Kongen - blev det overskydende personel placeret nede i køretøjerne, ude af syne.

Kongen ønskede at se nærmere på et af disse nye køretøjer og red hen til en af panservognene. Soldaterne i vognen rejste sig i respekt og stirrede ind i den overraskede Konges øjne. Overraskelsen forplantede sig til hesten, som straks stejlede. Heldigvis sad Kongen godt fast i sadlen og bevarede kontrollen over hesten, og en pinlig episode blev undgået.

Anekdoten findes i forskellige varianter. Se f.eks. også omtalen i Kilde 8.

I Frankrig

Afdelingen blev sendt til Frankrig i 16. juni 1915, hvor den forblev til krigens slutning. Ved ankomsten til Frankrig var organisationen var således:

**Canadian Automobile Machine Gun
Brigade**

Organisation pr. 16. juni 1915 (Kilde 3)

LIEUT.-COL. R. BRUTINEL, Officer Commanding
LIEUT. E. D. WALLACE, Adjutant

"A" Battery

CAPT. J. E. BROWNE, Officer Commanding
LIEUT. W. E. C. MCCARTHY
LIEUT. F. A. WILKIN

"B" Battery

CAPT. C. F. HAWKINS, Officer Commanding
LIEUT. F. M. GARRISON
LIEUT. M. A. SCOTT

Train

CAPT. H. H. DONNELLY, Quartermaster & Officer
Commanding
CAPT. D. MACCLENNAN, Medical Officer

Skyttegravskrigen på Vestfronten gjorde dog, at der ikke var brug for motoriserede maskingeværenheder, hvorfor afdelingens motorkøretøjer for det meste henstod ubenyttede. Efterhånden som de canadiske enheder modtog vandkølede Vickers maskingeværer til erstatning for deres luftkølede Colts fik også den motoriserede maskingeværbrigade også udskiftet deres maskingeværer.

*Canadiske lette panservogne af typen Autocar, udrustet med Vickers maskingeværer.
Fra Kilde 10.*

Canadian Motor Machine Gun Brigade

Afdelingen blev 19. august 1916 til Canadian Motor Machine Gun Brigade og de oprindelig to batterier - der også blev benævnt Sifton A og Sifton B (opkaldt efter den canadiske indenrigsminister) - blev

suppleret med yderligere tre batterier: "C" (Borden Motor Machine Gun Battery), "D" (Eaton Motor Machine Gun Battery) and "E" (Yukon Motor Machine Gun Battery) [2](#)).

Hvert batteri bestod af 2 delinger á 2 panservogne, som hver var udrustet med 2 maskingeværer; et antal motorcykler indgik også i afdelingen til brug ved opklarings- og forbindelsesopgaver.

Batterierne blev indsat (til fods) til støtte for Det canadiske Korps indsats bl.a. ved Vimy Ridge i april 1917 og operationerne om Passchendaele (Det 3. slag om Ypres) i efteråret 1917 [3](#)). Her var de bl.a. med til at skyde indirekte spærreild, en skydemetode, som Raymond Brutinel var, om ikke opfinder af så dog en af hovedkræfterne bag.

Marts-april 1918

Under den tyske offensiv i marts 1918 kom afdelingen for alvor til at spille en rolle som motoriseret enhed. Alle enheder, som kunne sendes frem til at lukke de store huller som det tyske angreb gav i de engelske linjer, blev bragt i anvendelse.

Brigaden, der nu havde oberstløjtnant W.K. Walker som chef, blev formeret i to kommandoer - "D" og "E" batterierne under kaptajn V. Muerling samt "B" og "C" batterierne under kaptajn Holland - blev sendt frem til støtte for 17. henholdsvis 7. Korps. "A" Batteriet blev indledningsvist holdt i reserve.

En ødelagt Autocar let panservogn.

Fra Kilde 9.

I løbet af de næste tre uger blev afdelingen indsat batterivist til støtte for engelske og franske enheder, såvel til vogns som til fods, snart til sikring af tilbagetrækninger snart til støtte for modangreb.

Man overlevede også angreb fra luften, inklusive en engelsk maskine, hvis pilot heldigvis skød for dårligt til at ramme.

Afdelingen høstede stor anerkendelse for sin indsats, som er beskrevet i nogen detalje i Kilde 3's kapitel VI - *Motors off into the blue* (side 123-138) samt Kilde 12, hvortil henvises.

Tab i perioden 24. marts til 7. april 1918:

Døde	Sårede	Savnede	I alt
------	--------	---------	-------

(fra Kilde 3)

Officerer	5	8	1	14
Underofficer og menige	20	100	10	130
I alt	25	108	11	144

Tallene er inklusive engelske maskingeværfolk, som på tidspunkter var knyttet til afdelingen.

Omorganisering

Mens den 21. marts 1918 ofte betegnes som den sorteste dag i den engelske hærs historie, så har den 8. august 1918 en tilsvarende placering i den tyske hærs historie. Denne dag lykkedes det for alvor de allierede styrker at slå hul i den tyske front, hvilket betød enden på flere års opslidende skyttegravskrig.

Som en del af forberedelserne til det forventede gennembrud i forbindelse med Offensiven ved Amiens 8. august 1918 udbyggedes også de canadiske mobile maskingeværenheder.

2nd Motor Machine Gun Brigade oprettes

2nd Motor Machine Gun Brigade blev oprettet 15. juni 1918. Yukon og Eton Motor Machine Gun Battery blev overført fra 1st Motor Machine Gun Brigade, hvor de blev henholdsvis "A" og "B" batteri, mens "C", "D" og "E" batteri blev dannet af personel fra 17th og 19th Canadian Machine Gun Company.

I 1st Motor Machine Gun Brigade blev et nyt "D" og "E" batteri dannet af personel fra 18th Canadian Machine Gun Company.

De sidste 100 dage - Brutinels Brigade

Chefen for Det canadiske Korps, generalløjtnant Sir Arthur Currie, befaler Brutinel til at lede korpsets mest mobile enheder. Styrken betegnedes indledningsvist som *Brutinels Brigade*, men skiftede i løbet af august 1918 navn til *Canadian Independent Force*, for igen i september 1918 at blive til *Brutinels Brigade*.

Brutinels Brigade

Organisation pr. august 1918 (Kilde 3)

Chef: Brigadegeneral Raymond Brutinel

1st Canadian Motor Machine Gun Brigade

Pr. 11. november 1918 talte en brigade:

2nd Canadian Motor Machine Gun Brigade

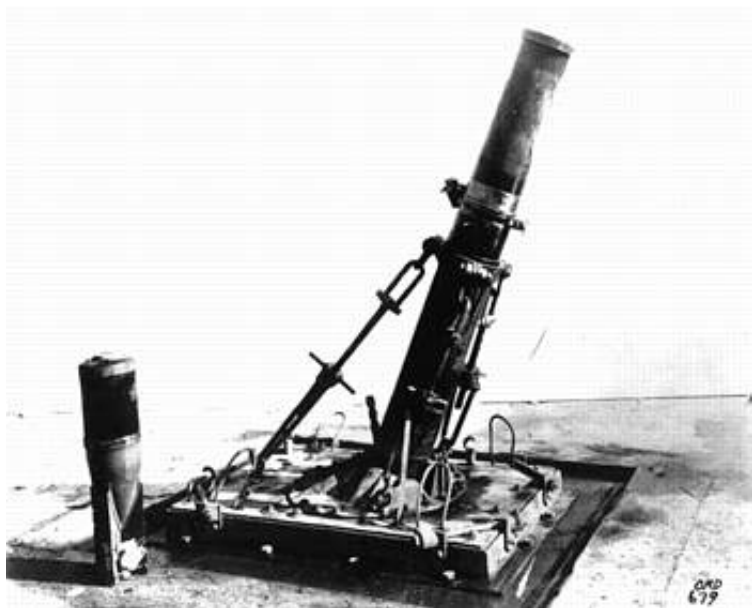
- 26 officer
- 406 underofficerer og menige
- 40 maskingeværer

To sektioner 6" skyttegravsmorterer

Mortererne blev transporteret på og kunne skyde fra lastvogne.

Canadian Corps Cyclists Battalion

Stab og 3 cyklistkompagnier (ca. 300 mand)

Den engelske 6" Newton Trench Mortar.

Fra hjemmesiden

US 80th "Blue Ridge" Infantry Division in World War One.

Flere af kilderne nævner, at skyttegravsmortererne, sandsynligvis i alt 2 stk. - kunne skyde fra deres lastvogne! Jeg har ikke set et billede af "ekvipagen", men der er næppe tvivl om, at den ville skyde bedst fra en stilling på jorden.

Oplysninger om morteren angiver, at granaten vejede ca. 30 kg, og at den effektive skudvidde lå mellem 100 og 1.300 m (afhængig af elevationen - min. 45°; max. 77°).

Se *The 6-inch Mortar* på Royal New Zealand Artillery Old Comrades' Associations hjemmeside for nærmere oplysninger.

En Autocar let panservogn rykker frem.
Fra Armoured Acorn - The Canadian Armour Website.

Under operationerne i det sidste 100 dage af krigen blev forskellige andre enheder også knyttet til Brutinels Brigade, bl.a. Canadian Light Horse (det canadiske korpsrytteri), et ingeniørkompagni samt et canadisk feltartilleribatteri (30th Battery, Canadian Field Artillery).

En radiodeling samt en forsyningskompagni [4](#)) støttede også brigaden.

På et tidspunkt indgik den engelske 101st Machine Gun Battalion (minus et kompagni) også i Brutinels Brigade, samt 6 panservogne fra 17th (Armoured Car) Battalion, Tank Corps og 10th (Prince of Wales's Own Royal) Hussars.

Engelske Austin panservogne fra 17th (Armoured Car) Battalion, Tank Corps, 1918 [5](#)).

Disse panservogne er i modsætning til de lette Autocar panservogne, rigtige, lukkede panservogne.

Efter gennembruddet ved Arras den 8. august 1918 lykkedes det for panservognene at komme om bag de tyske linjer, hvor de anrettede stor skade.

På mange måder kom de allieredes operationer i de sidste 100 dage til at give en forsmag på senere tiders lynkrig og Brutinels forberedelser kom således til deres ret, mere end 20 år før det blev rigtigt moderne.

Brigadens indsats de sidste 100 dage er udførligt beskrevet i bl.a. Kilde 12, hvortil henvises.

Krigsspilsorganisation

I Kilde 15 beskriver Greg Novak, hvorledes en Motor Machine Gun Brigade i 1918 kan organiseres efter *Over the Top* regelsættet, der er Første Verdenskrigsudgaven af Command Decision regelsættet.

Brigadestab	5 motoriserede maskingeværbatterier , hver med
1 chef	1 kommandodeling
1 stabsvogn	2 lette panservogne, hver med 1 maskingevær
	1 forsyningsdeling
Forsyningsbatteri	1 lastvogn
2 forsyningsdelinger	

1 lastvogn
2 forsyningslastvogne
1 feltkøkken

Skal maskingevæernerne kæmpe afsiddet, erstattes panservognen af 1 maskingeværdeling.

Skal maskingevæernerne derimod skyde fra vognen, kan den skyde med et gevær fremad eller bagud, mens den kan skyde med to maskingeværer mod højre eller venstre.

Fortsættes i Del 2

Del 2 omhandler brigadernes materiel og uniformering samt faner og traditionsførende enheder. Endvidere indeholder del 2 min kildefortegnelse.

Per Finsted

Noter:

- 1) I samtiden blev køretøjerne betegnet som lette panservogne, men i dag ville man nok bruge betegnelsen infanterikampkøretøj. Maskingevæernerne kunne indsættes fra vognene eller afmonteres og bringes i stilling på jorden.
- 2) Indtil da havde de tre batterier, hvis stamenheder var oprettet nogenlunde samtidig med The Canadian Automobile Machine Gun Brigade. Yukon batteriet blev oprettet i 1916 med personel fra Boyle Mounted Machine Gun Detachment, hvis opstilling i 1914 var finansieret af oberst J.W. Boyle (der således også lagde navn til underafdelingen) i Dawson, Yukon Territoriet.
- 3) For en nærmere omtale af disse slag, se f.eks. hjemmesiden For King and Empire - Canadian Soldiers in the Great War.
- 4) Forsyningskompagniet var Canadian Motor Machine Gun Mechanical Transport Company, der blev oprettet i juni 1918 dels som en samlende enhed for de to afdelingers fægtnings- og forsyningstræn dels som fælles forsyningsenhed.
- 5) Fra *Tank Battles of World War I* af Bryan Cooper, Ian Allan, London 1974, ISBN 0-7110-0483-8.